Recensie: Twilight in Concert ***

Kon. Elisabethzaal Antwerpen
vrijdag 16 februari 2024

foto © Cinema in concert

Recensie:
Er waren verbazend veel jonge 'Fanpires' afgezakt naar de Koningin Elisabethzaal in Antwerpen voor deze editie van Cinema in Concert. Naar aanleiding van zijn vijftiende verjaardag stond 'Twilight' op het programma. Het podium was voor de gelegenheid aangekleed met honderden kaarsen waartussen het twaalfkoppig orkest live de muziek zou brengen terwijl het publiek ondertussen kon kijken naar de prestaties van Kristen Stewart als Bella Swan en vooral ook naar de fonkelende prestatie van Robert Pattinson als de knappe vampier Eward Cullen. De 'Twilighters' konden hun hartje volledig ophalen terwijl de liefde tussen Bella en Edward zich nog een keertje op het grote, witte doek mocht ontluiken. En hoewel de soundtrack in 2009 hoge ogen scoorde, vonden we het achteraf gezien geen evidente keuze voor een Cinema in Concert.

In 2005 maakte de wereld voor het eerst kennis met de nieuwe soort vampieren toen Stephenie Meyer in het boek 'Twilight' voor het eerst de familie Cullen introduceerde. Deze nieuwe soort vampieren leefde ook overdag, had een spiegelbeeld, verschrompelde niet in zonlicht, had geen schrik van kruisbeelden en … zag er geweldig goed uit. Het verhaal werd een succes en de Twilight Saga kreeg een cultstatus. Geen wonder dat er in 2008 een eerste film zou verschijnen om de figuren van het papier naar het doek te transformeren.
De soundtrack bevatte muziek van Muse, Linkin Park, Sia en Florence + The Machine en haalde zelfs platina. De film zelf werd met een voor Hollywoodnormen klein budget gedraaid en maakte van Kristen Stewart, Robert Pattinson en Taylor Lautner echte filmsterren. Het gebrek aan financiële middelen laat zich echter merken in het eindresultaat. De trucages vallen visueel door de mand en dat heeft een impact op de geloofwaardigheid van de personages. Combineer dit met het feit dat zeker in het eerste deel van de film de dialogen niet geweldig of bijna onbestaand zijn en dan krijg je al snel een film waarvan de start niet geweldig hard gaat boeien.
En ja, we weten dat de dialogen expres niet goed mogen werken, want dat dit juist belangrijk is aan de start van de relatie tussen Bella en Edward, maar … het levert een saai stuk film op terwijl we dat probleem niet hadden bij het lezen van de boeken. Komt daar nog bij dat deze ongemakkelijke momenten nog eens gecombineerd worden met een afwezigheid van soundtrack en je houdt enkel de ogen van Robert Pattinson over om je te boeien. En ook al moeten we toegeven dat het ogen zijn waarin je probleemloos minutenlang in kan verdrinken, voor een Cinema in Concert betekent dat concreet dat er 12 man werkeloos op een podium zit.
En daarom leek het ons achteraf gezien geen evidente keuze voor dit anders zo geweldige concept. 'Twilight'

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

heeft veel te veel momenten dat er geen noot muziek is. En wanneer het getalenteerde orkest dan wel van zich mag laten horen, worden de muzikanten (zoals de film dat vraagt) wat naar de achtergrond verwezen.
Een van de enige nummers uit 'Twilight' dat echt tot zijn recht komt, is 'Clair de lune' van Claude Debussy. Deze pianomuziek begeleidt het romantische moment dat Bella op de kamer van Edward is en ze samen dansen. Daarna kruipt Bella op Edwards rug en vliegen ze door de bomen om uiteindelijk in een boomtop te genieten van het uitzicht en de natuur van Forks. De camera zoomt uit en het beeld schakelt naar Edward die achter de piano 'Clair de lune' aan het spelen is voor Bella. Ondertussen zijn de strijkers zachtjes mee op komen zetten en klinkt op de achtergrond een streepje elektrische gitaar.
Het enige andere nummer dat echt volop zichzelf mag zijn, is 'Flightless Bird, American Mouth' van Iron and Wine. Het lied zit op het einde van de film wanneer Bella en Edward tijdens hun prom in het romantische prieel gaan dansen. De klank van de piano en de akoestische gitaren in combinatie met zang en een beetje viool onderstreept de romantiek van deze scène en je kan hier ten volle genieten van de meerwaarde die een live-orkest tijdens een filmvertoning kan brengen.
Je krijgt dit ook een paar keer in de film wanneer het snijden van de elektrische gitaar in combinatie met de trom wordt gebruikt om de spanning van een bepaalde actiescène in de verf te zetten. Of wanneer de akoestische gitaren in combinatie met piano en strijkers de romantische setting mogen onderstrepen. Maar het gaat daarbij steeds om korte interventies die abrupt stoppen en waarna het orkest weer werkeloos op het podium zit te wachten op hun volgende stukje.
Een absolute meerwaarde van deze 'Twilight in Concert', was de aanwezigheid van heel wat vaak jonge, vrouwelijke fans. Hun reacties wanneer Edward voor het eerst in beeld komt, wanneer er net geen kus valt, wanneer er uiteindelijk wél een kus komt, … waren echt geweldig. We vragen ons alleen af wat dat zou geven als ze 'Twilight: new moon' zouden laten zien waarin Taylor Lautner uitpakt met zijn bovenlichaam. We zullen het waarschijnlijk nooit te weten komen.
< Sascha Siereveld >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.